

Als ondernemer met een balletschool, vallend onder zowel de sport- als jeugdactiviteiten als culturele instellingen, ben ik bang voor de negatieve werking van deze wet voor mijn leerlingen:

- Allereerst, jonge leerlingen (vanaf 1,5 jaar oud) zouden zich dan dus wekelijks, of indien zij vaker in de week lessen volgen zelfs frequenter, moeten gaan testen om deel te kunnen nemen aan deze lessen. Een dergelijk frequent testbeleid, want kinderen zullen immers daarnaast ook nog wekelijks andere activiteiten waarvoor ze getest moeten worden ondernemen, lijkt mij zeer schadelijk voor het mentale welzijn. Veel ouders zullen er dan ook voor kiezen om hun kinderen niet te laten testen en te stoppen met de danslessen, wat schadelijk is voor mijn bedrijf, maar nog belangrijker, eveneens schadelijk voor de fysieke gesteldheid (bij gebrek aan beweging) en mentale welzijn (bij gebrek aan sociale activiteiten) van deze kinderen. Ik pleit dan ook voor een uitzonderingspositie voor jonge kinderen in deze nieuwe testsamenleving.

- Ten tweede zijn culturele aspecten zoals dans helaas ondervetegenwoordigd binnen het reguliere onderwijs, waarbij ik vraagtekens zet bij de indeling van culturele instellingen onder het kopje niet-essentieel. Als dansschool leiden wij in het amateurveld regelmatig leerlingen op die door onze danslessen de overstap naar het professionele dansonderwijs maken om hier uiteindelijk hun beroep van te gaan maken. Door de vele lockdowns is er al een achterstand in het opleiden van de nieuwe Igone de Jongs van de toekomst ontstaan. Een dergelijke drempel om een testbewijs te vragen voor de dansles kan hier alleen maar aan bijdragen. Ik pleit dan ook voor een uitzonderingspositie voor kunsteducatie in deze nieuwe testsamenleving, aangezien dit onder essentieel zou moeten vallen.

- Ten derde, zoals iedereen weet is het van belang dat iedereen regelmatig beweegt. Zowel voor het normale leven, als in de bestrijding van het coronavirus, is een fit en gezond lichaam belangrijk. Er zijn veel sportbeoefenaars die fanatiek bewegen, binnen en buiten een dans- of sportschool/-vereniging. Degenen die het echter het moeilijkst vinden om zich bij een dergelijk programma aan te sluiten, zijn vaak degenen die het het hardst nodig hebben. Zij ondervinden normaliter al veel drempels om zich naar een sport- of dansschool te bewegen, terwijl het zoveel bijdraagt in hun fysieke welzijn en daarmee ook aan de kosten die het onze staat scheelt wanneer door een gezonde leefstijl ziektes voorkomen kunnen worden. Is het werkelijk noodzakelijk om een extra drempel voor deze mensen op te werpen door middel van een testbewijs? Het lijkt mij dan ook dat sportbeoefening eveneens niet onder het kopje niet-essentieel zou moeten vallen. Ik pleit dan ook voor een uitzonderingspositie voor amateur sportbeoefening in deze nieuwe testsamenleving.

- Tot slot moet ik hierbij melden dat het verplicht moeten vragen om een testbewijs een dusdanig ingrijpend middel is, dat het niet past bij een democratische samenleving en zoals jullie zelf ook aangeven, diverse (grond)wetten raakt. Hoewel wij als samenleving een zekere verantwoordelijkheid voor elkaar dragen, zeker met betrekking tot de bestrijding van een dergelijk virus, is een dergelijk dwangmiddel nog steeds ongepast. Het idee dat dit proportioneel is voor niet-essentiële sectoren is ronduit bevreemdend, en dient beter beargumenteerd te worden, dan de mogelijkheid om géén gebruik te maken van deze niet-essentiële sectoren. Dit is immers sociale druk om alsnog tot testen over te gaan, dan wel buitensluiting uit de maatschappij. Hoewel de essentiële sectoren nog steeds bereikbaar zullen zijn voor diegenen die om wat voor reden dan ook niet frequent willen testen, zijn er mensen voor wie deze sectoren helemaal geen onderdeel uitmaken van hun dagelijks leven. De niet-essentiële sectoren vormen voor veel mensen het verschil tussen leven om te werken én werken om te leven. Juist deze sectoren ontzeggen aan een deel van de samenleving, die vanwege de langdurige lockdowns op dit gebied zeer verhoogde risico's hebben op mentale klachten zoals depressies en burn-outs, is dan ook nog steeds een zeer zwaar middel. Bovendien verergerd dit de polarisatie in de maatschappij met betrekking tot de bestrijding van het coronavirus, wat geen goede start vormt voor de wederopbouw van ons land. De argumentatie in de toelichting is mijn inziens dan ook niet voldoende.